

Kozák Gábor (1965–2019)

Kozák Gábor erdész-vadász-természetvédő barátunk váratlanul és hirtelen, 53 éves korában távozott el közülünk.

Elhunyt barátunk nagyapja, Kiss Zoltán erdésztechnikus, a Soproni Tanulmányi

Erdőgazdaság nagy tudású és gyakorlatú, megbecsült kerületvezető erdésze volt, Gábornak gyermekkorától a példaképe. Mindenhova vitte magával a lelkes, mindenre nyitott gyermeket, az ő történetei, vadászélményei, a közös erdőjárások, vadászatok bevésődtek Gábor lelkébe, egész pályafutását meghatározták, még fiára is öröklődött az erdész hivatás.

Az természetes volt, hogy az erdész pályát választotta és a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában érettségizett 1984-ben. Első munkahelyén a Soproni Fertőtáj Vadásztársaságnál hivatásos vadászként kezdett, majd 1985-86-ban a Nyugat-Magyarországi Fagazdasági Kombinátnál szolgált erdész gyakornokként, beosztott erdészként, majd kerületvezetőként Ostffyasszonyfán. 1985-ben technikus minősítő vizsgát tett Sopronban, jeles eredménnyel. A Vas megyében töltött időszakra szakmai fejlődése kapcsán mindig szívesen gondolt vissza.

1986-ban házasságot kötött, és feleségével visszaköltöztek Sopronba. Innentől 1988-ig az Erdészeti Tudományos Intézet Erdészeti Ökológiai Osztályán, majd az Erdészeti és Faipari Egyetem botanikus kertjének dísznövénytermesztésében és fejlesztési munkáiban dolgozott erdésztechnikusként.

A Fertő-tó Nemzeti Parknak megalakulásától, 1991-től munkatársa volt, első munkakörében területi felügyelőként. Később a Soproni Tájvédelmi Körzetben örkerületvezető volt, majd 2005-től az erdészeti és vadgazdálkodási feladatokat is ellátta. 2011-től a Területkezelési Osztályt vezette, majd 2014-től 2019. február 21-ig, munkaviszonya megszűnéséig igazgatóhelyettes volt a Fertő–Hanság Nemzeti Parknál. Vadgazdalmérnöki diplomáját 2004-ben szerezte meg kiváló eredménnyel.

A nemzeti park kezdeteitől részt vett annak kialakításában, a Kócsagvár helyének előkészítésében, a nemzeti parki berendezések kiépítésében. Keze nyomát őrzi Fertőtújlak térségében a Nyéki-szállási kilátó, amelyről látogatók ezrei csodálhatják meg a Fertő tó madárvilágát.

Szaktudását, szorgalmát, a szakma iránti elkötelezettségét és alázatát a szigetközi és manyi nemesnyárasok szerkezetátalakítása, kocsányostölgy erdőtelepítései példázzák. A sokszor szélsőséges termőhelyeken elért sikerek ugyancsak szakmai felkészültségét bizonyítják.

Az Igazgatóság közmunka programjainak koordinálásával számtalan szegény sorsú család megélhetéséhez is hozzájárult. Mindig határozott, következetes veze-

tő volt. Csak olyan feladatot adott, illetve várt el másoktól, amihez vezetőként biztosítani tudta a feltételeket, illetve amit saját maga is végre tudott hajtani. Munkabírásával, lendületével nem volt mindig egyszerű lépést tartani munkatársainak. Embersége minduntalan megnyilvánult, a nélkülöző, rászoruló, de tenni akaró beosztottjait, kollégáit mindig mindenben segítette, legyen az akár néhány jó szó vagy anyagi segítség.

A szakmai közéletben aktív volt, a megyei vadászkamarában a Vadgazdálkodási Bizottság tagja volt, majd megyei és országos kamarai küldöttként ténykedett.

Szakmai munkáját 2001-ben és 2007-ben Miniszteri Elismerő Oklevéllel ismerték el. 2013-ban kimagasló vadgazdálkodási tevékenységéért a Hubertus Kereszt ezüst fokozatát érdemelte ki. 2018-ban a megyei vadásznapon vehette át az Országos Magyar Vadászkamara érdemérmét.

1997-ben felvételt nyert a Soproni Fertőtáj Vadásztársaság tagjai sorába, ahol élete végéig aktívan kivette részét a vadállomány-szabályozási feladatokból. A vadgazdálkodás és a vadászat egyszerre volt a szakmája és legkedvesebb szenvedélye. Kévszák ember ismerte annyira a vad életét, viselkedését, mint ő. A vadászetikát, az íratlan szabályokat mindig kiemelten fontosnak tartotta. Felkészültsége, tudása, humora mindig a társaság középpontjává tette. A fiatal vadászokat nagy szeretettel oktatta, segítette, sok vadásztárral ő lövette első vaddisznóját, szarvasát. Ahogy viccesen emlegetni szokta „első vaddisznó lövetés”-ben már feketeöves volt.

Figyelemre méltó szakkönyvgyűjteménnyel rendelkezett. Büszkén mutatta meg barátainak féltett relikviáit, mint például neves vadászírónk, Molnár Gábor által dedikált könyvét.

Könnyen tudott új ismereteket kötni, de mindig megválogatta, hogy kit tart és nevez a barátjának és ezek az emberek erre rendkívül büszkék lehetnek. A barátok a családja után következő helyen álltak az életében.

Másfél éve kezdődött betegségét nagy méltósággal és kitartással viselte. Igyekezett megkönyviteni a családtagok dolgát és humorral enyhíteni az általa is ismert tények súlyát. Felgyógyulása után próbálta újra felépíteni életét, erre a munkaviszonyának megszűnése miatt is szüksége volt. Nem hagyta el magát, tele volt tervekkel, szakmai tudását szerette volna továbbadni a felnövekvő erdész-vadász generációnak. A tervezett méhészkedéssel újabb természetközeli hobbi várt volna rá a vadászat mellett.

Volt munkatársai véleménye szerint nemcsak mint megbízható kollégát, vezetőt, jól felkészült, hihetetlen nagy tudású szakembert, hanem egy rendkívüli, a szó igazi értelmében vett barátot veszítettünk el.

Felejtethetlen halottunktól 2019. május 10-én vettünk végső búcsút a soproni Szent Mihály temetőben.

Körödi Sándor

Kubinyi Balázs (1953–2019)

„Közel 50 éve, hogy Kalocsán Balázssal megismerkedtünk. Mint előfelvételisek, egyetem előtti sorkatonai szolgálatra vountunk be. Ma már a fogalmak is magyarázatra szorulnak. A helyzet mindannyi-

unknak új volt, csak annyit értettünk, vagy leginkább éreztünk meg, hogy a következő év, évek megpróbáltatásait átvészelni, feladatait megoldani csak együttes erővel tudjuk. Ez Sopronban már tudatosabbá vált. Az egymásrautaltság barátsággá nemesedett. De még ebben a közegben is keveseknek sikerült annyi barátot szerezni, mint neked, Bóci” – kezdte nehéz szívvél búcsúztatóját *Szőnyi János* valétaelnök, évfolyamtárs a pusztavámi temető évszázados hársfája alatt a március végi tavaszban.

Nehéz szívvél, mind valamennyien, több százan, rokonok, barátok, évfolyam- és munkatársak és az őt hajdani alpogármenterként tisztelő falu lakói, akik körülálltuk, s utolsó földi útjára kísértük Kubinyi Balázs erdőmérnök hamvait. A fáklját tartó erdész kollégák sorkara között elhaladva egy tartalmas, sikeres, s a szó nemes, humanista értelmében is ember, de kicsit nagyvire szabott életút szakadt meg.

Kubinyi Balázs felvidéki származású családban Budapesten kezdte földi létét 1953-ban. A gyermekkor, az általános és középiskolák után, az egyéves kötelező, a hírhedt Kalocsai Jurinovics laktanya-béli Forradalmi Ezredben letöltött katonai szolgálat után 1972 őszén kezdte meg felsőfokú tanulmányait a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán, ahol 1977-ben szerzett erdőmérnöki diplomát. Itt ismerkedett meg övönőnek tanuló, majdani feleségével is, akivel azután a haláláig lakhelyéül szolgáló Pusztavámon alapítottak családot, nevelték fel két leányukat.

Végzés után azonnal a Vértesi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Pusztavámi Erdészeténél kezdte meg az egy életre való szolgálatát, hisz a nyugdíjazását megelőző négy évet kivéve – vagy tán akkor is – a névadó Vértesi hegység „rengetegében” gyakorolta hivatását. Előbb fahasználati, majd művelési műszaki vezetőként alapozta meg az 1995-ben elnyert erdészetiigazgatói kinevezését, melyet 2013 augusztusától nyugdíjazásáig – 2017-ig – a társaság termelési igazgatói beosztása követett.

Szakmai tevékenységének kiemelkedő sarokpontjai voltak a térség sulyosan érintő kül- és véltművelésében szénbányászati által okozott ún. bányakárok utáni rekultivációs feladatok elvégzése, a fokozottan védett Pátrócsoni bükkösben az erdőgazdálkodási és természetvédelmi feladatok magas szakmai szintű összehangolása, az általa irányított erdészethez tartozó bükkösökben a szállalóvágás bevezetése, így a folyamatos erdőborításon alapuló erdőgazdálkodás alapjainak megeremtése. De élen

járt a gazdaság adminisztratív és technikai fejlesztésével is, hiszen „magánerőből” először használt számítógépet erdészetenél, a nyilvántartási és számviteli feladatok könnyítése és gyorsítása érdekében.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek munkába állása óta tagja, rá egy évre, 1978-tól vállalta Pusztavámi Erdészetenél a helyi összekötő szerepét. Ennek során az erdészeti tagság ügyeit intézte, a Helyi Csoport elképzeléseit tolmácsolta, valamint gyakran és szívesen szervezett önálló, „házon belüli” szakmai összejöveteleket.

A Pusztavámi Erdészet területének jelentős része egybeesett az Oroszlányi Szénbányák Vállalat bányatelekházaival, e térségben működött számos más korábbi akna és külfejtés mellett, az országban utolsóként 2014-ben bezárt mélyművelésű Márkushegyi Aknaüzem is, ami nagyban befolyásolta – és befolyásolja még ma is – az erdőgazdálkodás módszereit a mélyművelés okozta vízvesztés miatt.

Ezzel kapcsolatosan társerdészetek és civilszervezetek számára tartott ismertetőket terepen és más helyeken egyaránt. Ehhez nagyon jó partner volt az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Oroszlányi Helyi Szervezete, mellyel szoros kapcsolatot tartott fenn. Közös egyesületi rendezvényeken erdészeti kollégáknak szervezett bányajárásokat, és a hagyományos erdész-bányász hagyományok aktív fenntartója volt.

Az 1980-as évektől állandó szervezője a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karán tanuló diákok Pusztavámot érintő tanulmányútjának, mely során nagy

odaadással mutatta be a Vértes hegység változatos termőhelyeit a szubmediterrán bozorkerdőktől az azonális bükkösökig.

1993-tól az OEE Tatabányai Helyi Csoportjának két éven keresztül küldötte, majd 1995-től öt esztendőn át titkáráként is tevékenykedett. Munkája eredményeként a tagság eljutott az ország számos helyére, ahol a történelmi és szakmai kultúrával közelről is megismerkedhetett. Ezen időszakban több németországi tanulmányút is növelhetette a szakmabeliek látókörét. A társ gazdaságok, helyi csoportok és szakosztályok vendéglátásában és színvonalas szakmai és kulturális tájékoztatásában is élen járt, nem kímélve akár szabad idejét, no és a „Balázs Pincéje a Víg Baráthoz” rejtekének gyönyört adó nedűjét sem.

Részben általa is megálmodott és égisze alatt létrehozott, szakmailag felépített, Malomerdő Ökoturisztikai Centrum Erdei Iskola minősített rangot kapott, évekig látogatták és élvezték az általa összeállított programokat, bemutatókat, melyeket sok esetben ő is tartott.

Az Erdei Iskola működésének segítője a Tanösvény, mely megalakítása óta rendkívül népszerű. Különös hangsúlyt fektetett a gyermekek tájékoztatására, természetismeretre való nevelésére, ezért a „Madarak és Fák Napja”, vagy az „Erdők Napja” során egyesületi tagként nem mulasztott el valamilyen könnyű, de komoly tartalommal telt programot szervezni a jövő generációjának.

Balázs mentalitása szinte megkövetelte a teljes életet, így nem csoda, hogy kenyérkereső munkája mellett mindig is szerepelt lakhelyének közösségi életében, melynek

köszönhetően a rendszerváltás után 19 évig alpolgármesterként is szervezte a község életét.

A nyugdíjba vonulás nem jelentette számára az elszakadást a szakmától, hisz továbbra is rendre találkozunk, legutóbb a császári Egresi-réten szervezett Regionális Favágóverseny főbírájaként, majd a novemberi, Pusztavámon rendezett I. Vértesi Erdész Szakestélyünk kontrapunktként. Utóbb lelkesen révedeztünk a közös múltba, amikor együtt énekeltünk a 70-es évek közepén az óvónők és erdőmérnök hallgatók alkotta kamarakórusban, felemlegetve a KISZ-Ház-beli Mikulás-estek frenetikus hangulatát, melyeknek Balázs rendszeres szereplője voltál, vagy Cézár pince mélyében, az egyetemi irodalmi estek lépcsőn le szálló meghitt hangulatát, hisz már akkor csillogtatta költői és művészi adottságait is.

S a verselés végig kísérte életét, s szerveztük, jó lenne a műveket összegyűjtve csokorba átadni az utókornak. Nem sejtettük akkor még, utóljára hallhattuk a szakestélyre írt versedet, hogy ott a pusztavámi éjszakán mi élvezhetjük utolszor Mehemed kockás konyhaterítővel körített figuráját, feledhetetlen előadásban.

Csak januárban, a baljós hírek hallatán kapaszkodtunk az egyre vékonyodó reménysugarba, hogy amiképp talpra tudtál állni szeretett első feleséged, lányaid édesanyjának korai elvesztéséből, győzni fogsz ismét. Legyőzöd a gyilkos kórt, hisz vár az öt unokád, várják az ősz szakállú Mikulásukat a pusztavámi gyerekek, várják a régmúlt diáktársak az újabb találkozási szösszenetet, vár a Pátrácos szind, koronája vesztett öreg bükk, várjuk mind a borozgatás mellett megcsillanó hamiskás mosolyodat Krasznahorka büszke várán.

Telefonomban benne marad a 2019. 03. 19-i üzenet: „Balázs elment...”

Elment egy hű Barát, egy derék Pajtás és jó Cimbor. Egy EMBER, ki volt és lesz, amíg a Vértes völgyeit a szél járja, amíg emlékszünk e pár sorra, mit Balázs gondolt és bízott a novemberi együtt töltött víg napon a nemes utódokra szakestélyi felszólalásának utolsó versszakában:

„Most pedig itt még egyszer élhetek
kvázi felhőtlen diák életet,
korsóm megtöltve jó Soproni sörrel,
aminek mámoren nagy jókedvvel tölt el.
Meg is emelem hát –
mert még bírok vele, –
vitorlám dagasztja jó Selmecünk szele,
és engedelmevel, »Magas Prezídium»,
mielőtt e pohárt garatra zúdítom,
köszöntöm e díszes Társaságot,
s a prézeszi magasságot,
kívánom, kísértés sokáig még Selmec
szelleme,
legyen országunknak szene és erdeje,
legyen jó egészség,
hogy a korsót bírjuk,
mert mi vagyunk azok,
kik a történelmet írjuk.
Vivat, crescat, floreat Academia,
vivat Professores!”
Pajtás! Jó szerencséd! Jó éjszakát!

Tarjáni Antal

